

Tot té un preu

Pere León i Miró

Sovint una persona aixecava el cap i mirava vers el seu horitzó. Eren dies d'aquells que el vent neteja l'atmosfera i no hi ha obstacles de brutícia que impedeixin veure la magnificència d'una vista com és la d'una matinada des de dalt el Montseny.

A través d'allà, aprenia la grandesa de viure amb poca cosa i de contentar-se amb allò que havia estat predeterminat a ser: amb moltes "rarestes" i poques grandeses.

Des d'allà dalt, veia moltes coses bones, coses que encara ningú havia destrossat: ni el poder del diner, ni el poder de l'orgull enfollit.

S'adonà, que encara quedava temps perquè els homes que ho volen "arreglar" tot sense cap tipus d'escrúpol, arribessin a aquell paradís. Al moment, recorregué dins seu un sentiment agredolç, un sentiment de records, records de les seves pròpies arrels...

Havia nascut en un poble on el riu

era net i, on l'estiu, hom s'hi podia banyar (almenys, els seus pares així l'hi havien explicat). Ara era l'antagonisme del riu d'aigua clara que havia estat.

Havia nascut a un poble on tota la gent es coneixia de veres i, que a pesar de les seves diferències, tenien una mateixa identitat. Ara, amb l'arribada del progrés, aquell progrés que un dia uns homes havien anunciat i proclamat amb tocs de timbals, hom es mirava de reüll desconfiadament, sense saber ben bé qui era qui, i sense ganes de voler-ho saber...

Havia nascut en un poble, on la gent havia fet animalades, fins i tot bestieses... però que a la fi, eren fruit dels impulsos, dels cops de cor, d'allà on surten les passions més transparents. Ara, el mesquí color del diner ho feia tot massa complicat d'explicar.

Havia nascut en un poble amb un nom de roca, de fe ferma en si mateix. Ara tot s'havia convertit en granit

destruït i pols pel Sr. Progrés, el Sr. Diners i pel Sr. Ser més.

Llavors pensà que la Vall del Mogent, on havia nascut, ja no era més que un petit desenllaç de la feblesa i la fortalesa de la humanitat; el rumb cap a l'autodestrucció, que no s'adona del fet de fer-ho.

S'adonà des del Montseny, que aquell poble, tot i així, formava part d'ell, part de la seva vida com aquell racó net i pur on s'instal·là.

Llavors, l'home plorà descontroladament.

I és que tots, tots, tenim un xic, un gra... de culpa, encara que sigui per omissió dels mals que estan passant al poble i passaran en un immediat demà a causa de la rapidesa amb què bojament tot està transcorreguent.

I tot, absolutament tot, segur que un dia o altre es pagarà amb la mateixa moneda amb què s'ha cobrat: tot té un preu, veritat?

Ja n'hi ha prou d'aquest color!

Pasqual Ferrer i Llobet

Era el passat divendres dia 16 de gener d'enguany quan a l'informatiu del migdia, a TV3, vaig veure i escoltar l'alcalde de la Roca, el Sr. Salvador Illa, defensant el dret del poble a realitzar legalment el nucli comercial de can Massagué, l'anomenat "la Roca Factory Shops" del Value Retail, ja que hi ha grups de persones i pobles com Cardedeu, Granollers i Mataró que s'oposen a la seva construcció.

Jo no sé pas fins a quin punt és legal o no l'edificació d'aquest centre, però el que no acabo d'entendre és com poden posar-se, fins i tot, amb el preu de compra i venda dels terrenys, per posar un exemple. És per això que jo em pregunto i pregunto a la gent de la Roca: no creieu que començaria a ser hora que tot el poble digués que ja n'hi ha prou d'aquest color? De continuar les protestes, crec que ha

arribat l'hora que tot el poble ens posem al costat dels que estan a favor de realitzar aquesta obra, ja que pot portar varis beneficis al poble com ara alguns llocs de treball. En aquest sentit, cal recordar que un bon grup de joves roquerols estan preparant-se fent uns curssets per poder treballar en aquest nucli de botigues del Value Retail.

Retrocedint 5 segles en la història del poble, trobem com la Roca comptava amb mercat i fires quan Granollers, per un feix de bacallà, ens ho va absorbir tot; arran d'aquest fet va sortir la dita: "a la Roca rucs". A partir d'aquí són moltes les garrotades que ens han clavats i no hem dit mai res, hem callat, però de rucs res pel que fa als vilatans de la Roca. És la seva bona fe el que fa que els en diguin de rucs i gairebé tenen tota la raó de dir-ho, perquè a la Roca ens han portat de

tot, menys diners per arreglar el poble. Ens han creuat el municipi amb torres i fils d'alta tensió, ens han travessat sota terra de nord a sud per portar l'aigua del Ter cap a Barcelona i d'est a oest per portar-la a Granollers, ens han fet passar pel municipi l'autopista de Barcelona a Girona i l'autovia de Mataró a Granollers i ens han portat el gas que va en paral·lel a l'esmentada autopista. I jo em pregunto si alguna persona em podria dir què n'ha tret la Roca de tot plegat, perquè jo sàpiga la resposta és ben senzilla, res de res.

D'altra banda, també m'agradaria saber si el consorci d'autopistes paga a l'Ajuntament el tribut municipal pel terreny ocupat. El dia 11 de gener passat vaig llegir a "el Periódico" que el Sr. Nadal, alcalde de Tarragona, reclama al consorci d'autopistes el